

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M. J.**
zastoupený advokátem Mgr. Markem Ježkem
sídlem Tovární 33, 737 01 Český Těšín

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30.12.2015 č.j. 45749-3/2015-900000-304.5,
ve věci propadnutí dopravního prostředku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 18.5.2015 č.j. 51898/2015-570000-12, kterým bylo rozhodnuto o propadnutí žalobcova dopravního prostředku – tahače s návěsem.

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalobce namítl, že 1) správcem daně byli vyslechnuti žalobcovi zaměstnanci – řidiči G. a M., polští občané, kteří neovládají český jazyk, avšak i přesto byli vyslýcháni bez přítomnosti tlumočníka. Lze mít pochybnosti o tom, zda porozuměli dotazům, jejich výsledky jsou procesně nepoužitelné. Dále namítl, že 2) žalobce nevěděl o tom, že jsou převáženy jiné výrobky, než byly deklarovány odesílatelem, nevěděl o změně dispozic – trasy dopravy, neměl na to žádný vliv. Z nepřímých důkazů nelze dovodit závěr o žalobcově zavinění. Žalobce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/08, s tím, že nynější právní úprava je pouze přeformulováním předchozího znění a vyjadřuje stejný význam. Namítl také 3) zjevný nepoměr mezi hodnotou dopravního prostředku (1 412 040 Kč) a daní z výrobků zajištěných 21.11.2013 (předběžně 277 692 Kč). Z provedených důkazů podle žalobce nevyplývá, že by žalobcovým dopravním prostředkem byly v minulosti skutečně provedeny dopravy stejných vybraných výrobků jako těch zajištěných při kontrole 21.11.2013. U jednání žalobce navíc uvedl, že propadnutí dopravního prostředku je podle Ústavního soudu sankcí, nikoli preventivním opatřením, jak uvádí žalovaný v rozhodnutí.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že pracovníci správce daně dne 21.11.2013 při kontrole v Ostravě v areálu obchodní společnosti Prostory Kramolišova s.r.o. zjistili, že z nákladového prostoru dopravního prostředku (žalobcův tahač s návěsem) je přečerpáván minerální olej do kontejnerů. Podle dokladů mělo jít o olej s označením SEPAR X, který měl být přepraven z Německa do Maďarska (do Budapešti). Byly odebrány vzorky oleje a na základě laboratorních zkoušek zjištěno, že se jedná o minerální olej KN 27101999, který nebyl značkován, ačkoli měl být, a který měl být dopravován s řádným dokladem o zdanění, což nebyl. Správcem daně byli vyslechnuti řidič D. M. G. a spolujezdec P. M., oba podepsali dvoustránkové poučení v polském jazyce a prohlásili, že rozumí jednání v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. Shodně pak uvedli, že jsou žalobcovými zaměstnanci, pracují jako řidiči na dobu neurčitou, vlastníkem předmětného dopravního prostředku je žalobce, dopravní prostředek byl zakoupen nedávno, asi koncem září, za tu dobu ho řídili jen oni. Minerální olej SEPAR X od odesílatele DAXOIL z Německa dopravovali třikrát nebo čtyřikrát (M.) – v průběhu listopadu třikrát, dnes (tj. 21.11.2013) počtvrté (G.). Vždy měli jet do Maďarska, ale nikdy tam nedojeli, vždy u hraničního přechodu mezi Polskem a Českou republikou byli kontaktováni nějakým Čechem, vždy stejným, že je změna dispozic, vždy byli navedeni do téhož areálu v Ostravě, kde měli počkat, až bude zboží vyloženo, a pak odjeli. Než byl olej stočen, řidiči spali. P. M. dále uvedl na otázku, jak se vyjadřoval žalobce k tomu, že nebyla dodržena přepravní smlouva a nebyl potvrzen CMR, že žalobce tvrdil, že si to vyjasní s dodavatelem. Správce daně porovnal údaje výpisů z tachografu tohoto dopravního prostředku s údaji z mýtných bran a doklady CMR za sledované období a zjistil, že deklarované dopravy do Budapešti se fakticky nemohly uskutečnit s ohledem na doby jízdy a skutečnost, že toto vozidlo nebylo zachyceno v systému mýtných bran. Svědek J. M. uvedl, že do areálu Kramolišova přijel 21.11.2013, čekal tam na něj P. V., společně pak

stáčeli naftu z polského kamionu a byli zadrženi správcem daně. V. mu nabídl tento přivýdělek, stáčení a případně rozvoz nafty, pokud bude mít někdo zájem. Polští řidiči se jich na nic neptali, jen připravili kamion. Předchozího dne si svědek stočil 950 litrů motorové nafty do své kostky, předpokládal, že se jednalo o naftu ze zásob z některých předchozích dodávek z tohoto kamionu. Svědek P. V. uvedl 23.3.2014, že byl osloven v létě 2013, že by se mohl podílet na přečerpávání a rozvozu hmoty, bylo mu řečeno, že jde o hydraulický olej Soloxol, skládalo se to na Kramolišově a rozváželo se to soukromým odběratelům, kteří to používali pro pohon motorů. Činnost na Kramolišově probíhala od září do listopadu 2013, svědek ví o 4 případech, vždy to bylo 28 000

litrů. Ve 2 případech v listopadu to přivezli stejní řidiči, kteří byli 21.11.2013 zadrženi, v prvních 2 případech to přivezl polský řidič, který byl sám. Svědek V. si nepamatoval, zda se jednalo o stejné auto. Nevěděl, jaký druh minerálního oleje přečerpával 21.11.2013, ale veškerý olej byl nabízen a používán pro pohon motorů, a to za výhodnou cenu 30 Kč za drobný odběr, jinak asi za 27 Kč. Někdy to bylo více zakalené, někdy se mírně lišila barva, ale zápach byl vždy stejný. Svědek zmínil jako odběratele pana H., kterému svědek řekl, „my na to jezdíme“ a on to chtěl také vyzkoušet, jednou platil přímo svědkovi 27 500 Kč za kostku (pozn. soudu: tj. za 1 000 litrů). Svědkovi P. V. byl 21.5.2014 přehrán videozáznam z areálu Kramolišova z 21.11.2013, svědek poznal jednoho z řidičů, druhý nebyl na záznamu vidět. Svědek uvedl, že jezdili vždy dva řidiči ve stejné sestavě. Pokud jde o dopravní prostředek, tahače si svědek nevšímal, návěs byl vždy stejný nebo podobný, soudě podle modrého oplachtování a modrých zadních dveří. Svědek P. H. uvedl, že koupil koncem října – počátkem listopadu (2013 – pozn. soudu) od pana V. a M. dva kontejnery s motorovou naftou za cenu celkem 56 000 Kč plus 2 000 Kč za kontejnery, pro svou osobní spotřebu (do vlastního auta) a pro potřebu kamaráda pana M. Správce daně rozhodl dne 18.5.2015 o propadnutí žalobcova dopravního prostředku. Žalobcovo odvolání bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 30.12.2015.

6. Pokud jde o 1) žalobní námitku, soud připomíná znění § 76 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“): *Každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání* (český jazyk – pozn. soudu), *má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady.* Ze správního spisu jednoznačně plyne, že polští řidiči byli nejprve poučeni o svých procesních právech a povinnostech v rodném jazyce, a poté výslovně prohlásili, že rozumí jednání v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. Z protokolů se přitom podle názoru soudu nepodává, že by byli dotazováni na složité otázky, že by jejich odpovědi nekorespondovaly s otázkami, či že by byli jakkoli zmateni. Obsah protokolů zcela zapadá do zjištěného skutkového děje a s ohledem na jazykovou blízkost polského a českého jazyka sotva mohlo dojít k takovému zkreslení vyjádření řidičů, které by mohlo mít vliv na zjištění skutkového stavu. Soud proto stejně jako správní orgány vycházel z obsahu jejich výpovědí a nemá za to, že by byl jakkoli zpochybněn. Proto také nepovažoval za nutné doplnit dokazování novými výsledky obou řidičů, jak navrhoval žalobce u jednání.
7. Ke 2) žalobní námitce soud především podotýká, že shodnou otázkou se zabýval žalovaný k žalobcově odvolací námitce, a to velmi obsírně na str. 8 až 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud s jeho argumentací souhlasí a pro stručnost na ni odkazuje, když žalobce v žalobě neuvedl již nic nad rámec původní odvolací námitky. Žalobce byl vlastníkem dopravního prostředku a zároveň dopravcem (zaměstnavatelem řidiče a spolujezdce), jeho

odpovědnost za dopravu předmětných minerálních olejů byla podle názoru soudu ve správním řízení spolehlivě prokázána. Soud považuje žalobcovu tvrzení o tom, že neměl žádný vliv na průběh dopravy, za účelové. Žalobce měl a mohl kontrolovat průběh dopravy přinejmenším pomocí tachografů vozidla, dokladů k nákladu či dotazem na řidiče. Soud shodně s žalovaným zdůrazňuje, že citovaný náleze Ústavního soudu se zabýval situací, kdy vlastník dopravního prostředku jej pronajal, a v tomto kontextu je pak třeba vnímat závěry Ústavního soudu o tom, že „*propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví třetí osoby má především sankční charakter a ve vztahu k zajištění úhrady případného daňového nedoplatku je nelze ústavně konformně vyslovit bez toho, že by bylo zjištěno zavinění vlastníka dopravního prostředku směřující ke spáchání daňového deliktu.*“ Pokud byl u jednání navrhován žalobcův výslech, který by „blíže dokreslil celou situaci“, podle názoru soudu je tento návrh nekonkrétní a nadbytečný.

8. Pokud jde o 3) žalobní námitku, § 42c odst. 2 zákona č.353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“) uvádí, že *správce daně může rozhodnout o uvolnění dopravního prostředku, je-li hodnota dopravního prostředku ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být*

vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny. V dané věci není mezi účastníky sporná hodnota dopravního prostředku (proto soud neprováděl důkaz kupní smlouvou či znaleckým posudkem k ceně vozidla, jak „z opatrnosti“ navrhoval žalobce u jednání) ani výše daně z výrobků zajištěných při kontrole 21.11.2013. Žalovaný odůvodnil svůj postup („prolomení bariéry testu proporcionality“) poukazem na opakovanost jednání prokázanou výpověďmi řidičů a svědků (4 dodávky na stejné místo, ke stejnému účelu). K tomu soud připomíná obecně platnou zásadu, vyslovenou Ústavním soudem v nálezu Pl. ÚS 33/97: „*Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy, činí z práva nástroj odcizení a absurdity.*“ Doslovný jazykový výklad tedy nesmí zůstat osamocen, je třeba brát v úvahu i smysl a účel konkrétní právní úpravy. Pokud jde o správní uvážení, tak jako v případě aplikace citovaného ustanovení ZSD, soud zkoumá především to, zda úvaha správního orgánu neodporuje zásadám logiky a má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2005 č.j. 5 A 131/2001-86 nebo ze dne 23.10.2008 č.j. 8 As 56/2007-151). Na rozdíl od žalobce má soud za to, že z důkazů provedených ve správním řízení vyplývá, že žalobcovým dopravním prostředkem byly v minulosti skutečně provedeny dopravy stejných vybraných výrobků jako těch zajištěných při kontrole 21.11.2013 – poukazuje přitom na jednoznačné výpovědi obou řidičů a svědka V., podpořené výpověďmi svědka M. a H. Soud proto akceptuje postup správních orgánů, jejich rozhodnutí neuvolnit dopravní prostředek, právě s ohledem na to, že šlo prokazatelně o opakovanou činnost za stejných okolností, k níž byl použit předmětný dopravní prostředek. Pokud jde o charakter opatření (propadnutí), Ústavní soud v nálezu citovaném výše v bodě 7 uvedl, že má *především* sankční charakter, což nevylučuje, aby byly akcentovány i případné další funkce takového opatření.

9. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

10. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s.ř.s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. února 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu